

ANGEL RAHIMI

‘Ik ga dood,’ zeg ik, en ik leg een hand op mijn hart. ‘Je bent echt.’

Juliet, die zich net heeft losgewerkt uit mijn omhelzing, grijnst zo breed dat ik bang ben dat haar gezicht doormidden scheurt.

‘En jij ook!’ zegt ze, en ze gebaart naar mijn lichaam. ‘Dit is zo raar. Maar cool.’

In theorie zou dit heel vertrouwd moeten voelen. Ik praat al twee jaar lang met Juliet Schwartz. Goed, alleen online, maar tegenwoordig doen internetvriendschappen niet meer onder voor vriendschappen in het echte leven, en Juliet weet meer over me dan mijn beste vriendinnen van school.

‘Je bent een persoon met een lichaam,’ zeg ik. ‘Niet zomaar wat pixels op een scherm.’

Ik weet bijna alles van Juliet. Ik weet dat ze nooit voor twee uur ’s nachts in slaap valt, dat haar favoriete fanfic-trope *enemies-to-lovers* is, en dat ze fan is van Ariana Grande maar niemand dat mag weten. Ik weet dat ze later waarschijnlijk zo’n vrouw van middelbare leeftijd wordt met een wijnglas in haar hand die iedereen ‘schat’ noemt en altijd half een blik heeft alsof ze je het boze oog geeft. Maar desondanks was ik niet voorbereid op haar stem (bekakter en dieper dan hij bij videobellen klinkt), haar haar (dat is echt rood, precies zoals ze altijd heeft volgehouden, hoe bruin het er op de camera ook uitziet), of haar lengte (ze is letterlijk een kop kleiner dan ik – al ben ik dan ook tien meter lang, dus dat had ik wel kunnen zien aankomen).

Juliet drukt haar pony plat, ik trek mijn hidjab recht, en we lopen naar de uitgang van het St Pancras-station. We vallen even stil, en ik voel plots een golf van zenuwen opkomen, wat natuurlijk totaal irrationeel is, want Juliet en ik zijn praktisch zielsgenoten – twee schepsels die elkaar tegen alle waarschijnlijkheid in hebben weten te vinden in de krochten van het internet, en voilà, opeens waren we een duo.

Zij is de scherpzinnige romanticus. Ik ben de wispelturige complotdenker. En voor ons allebei geldt dat ons leven in het teken staat van The Ark, de beste band die ooit heeft bestaan.

‘Ik zal op jou moeten rekenen om me te vertellen waar we naartoe moeten,’ zeg ik glimlachend. ‘Ik heb totaal geen richtingsgevoel. Ik weet soms op weg van school naar huis al te verdwalen.’

Juliet lacht. Ook dat is een nieuw geluid. Het klinkt helderder, scherper dan wanneer we videobellen. ‘Nou, jij komt bij mij logeren, dus volgens mij hoor ik sowieso wel degene te zijn die weet waar we moeten zijn.’

‘Oké, logisch.’ Ik slaak een dramatische zucht. ‘Ik denk eerlijk waar dat dit de beste week wordt van m’n hele leven.’

‘O jeetje, echt waar, hè? Ik ben de dagen aan het aftellen.’ Juliet pakt haar telefoon, klikt het scherm aan en houdt het me voor. Er staat een timer op: **NOG 3 DAGEN.**

Ik begin te wauwelen. ‘Ik hou het echt niet meer. Ik heb geen idee wat ik aan wil. Ik heb geeneens een idee wat ik wil zéggen.’

Juliet drukt haar pony weer plat. Het geeft me het gevoel dat zij alles op een rijtje heeft. ‘Geen zorgen, we hebben vandaag, morgen en woensdag nog om ons plan op te stellen. Ik begin wel een lijst.’

‘O man, dat meen je serieus, hè?’

We hebben geen van beiden vrienden in het echte leven die fan zijn van The Ark, maar dat maakt niet uit, want we hebben elkaar. Vroeger probeerde ik het nog wel eens met andere mensen over The Ark te hebben – met mijn schoolvriendinnen, mijn ouders, mijn oudere broer – maar het kon niemand boeien. Meestal werkte ik hen alleen maar op de zenuwen, want wanneer ik eenmaal over The Ark begin, vind ik het moeilijk om weer op te houden.

Maar met Juliet is het anders. Wij kunnen het samen urenlang over The Ark hebben zonder dat we moe van elkaar worden, of ons aan elkaar beginnen te ergeren, of ons beginnen te vervelen.

En dit is de eerste keer ooit dat we elkaar in het echt zien.

We stappen het station uit, de buitenlucht in. Het regent dat het giet. Overall lopen mensen. Ik ben nog nooit in Londen geweest.

‘Ik ben de regen zo beu,’ zegt Juliet, en ze trekt haar neus op. Ze haakt haar arm los uit de mijne om een paraplu op te steken – ze heeft zo’n chique, van plastic.

‘Ik ook,’ zeg ik, maar dat lieg ik, want ik vind het nooit zo erg als het regent. Zelfs niet als het een bizarre stortbui in augustus is, zoals deze.

Juliet loopt gewoon verder, en ik blijf achter. Ik blijf daar staan met mijn ene hand op mijn rugzak en de andere in mijn broekzak. Er staan buiten het station mensen te roken, en ik snuif de rook op. Ik ben dol op de geur van sigarettenrook. Is dat slecht?

Dit wordt de beste week van mijn leven.

Want ik ga The Ark ontmoeten.

En dan weten zij wie ik ben.

En dan heb ik eindelijk waarde.

‘Angel?’ roept Juliet van een paar meter verderop. ‘Alles oké?’

Ik kijk naar haar, even in de war, maar dan dringt het tot me door dat ze mijn internetnaam gebruikt in plaats van mijn echte naam, die Fereshteh is. Ik noem me online al sinds mijn dertiende Angel. Dat vond ik toen cool klinken, en nee, ik heb mezelf niet vernoemd naar een personage uit *Buffy the Vampire Slayer*. Fereshteh is Perzisch voor ‘engel’, oftewel Angel.

Er is niets mis met mijn echte naam, maar Angel is ondertussen onderdeel geworden van wie ik ben. Ik ben het gewoon niet gewend om in het echt zo genoemd te worden.

Ik spreid mijn armen, grijns en zeg: ‘Gast, het voelt alsof ik eindelijk leef.’

Hoe zenuwachtig we er ook over waren om elkaar voor het eerst in het echt te zien, uiteindelijk zijn we geen van beiden heel anders dan online. Juliet is nog altijd dat coole, rustige en beheerste meisje, ik ben nog altijd de lawaaigste en irritantste persoon ter wereld, en we kwebbelen het hele eind naar de halte van de ondergrondse door over hoe opgewonden we erover zijn dat we The Ark gaan ontmoeten.

‘M’n moeder ging helemaal door het lint,’ vertel ik haar als we in de ondergrondse zitten. ‘Ze weet hoeveel ik van The Ark hou, maar toen ik haar vertelde dat ik hiernaartoe ging, zei ze zomaar nee.’

‘Wat? Waarom?’

‘Nou... om eerlijk te zijn mis ik hier mijn diploma-uitreiking voor.’

Het ligt allemaal wat ingewikkelder dan dat, maar ik verveel Juliet liever niet met de details. Ik heb afgelopen week mijn examenuitslag ontvangen, en het is me nét gelukt om de toch vrij lage cijfers te halen die ik nodig had om

te voldoen aan de toegangseisen van de studie die mijn eerste keus is. Pap en mam hebben me gefeliciteerd, zoals je mag verwachten, maar ik weet dat ze best teleurgesteld zijn dat ik het niet beter heb gedaan. Mijn oudere broer Rostam heeft voor elke toets die hij ooit heeft gedaan minimaal een acht gehaald.

En toen had mam zomaar het lef om me te vertellen dat ik niet naar het concert van The Ark mocht gaan, puur zodat ik kon komen opdraven voor een zinloze ceremonie op school, om daar de directeur de hand te schudden en opgelaten afscheid te nemen van klasgenoten die ik waarschijnlijk nooit van mijn leven meer zie.

‘Die is donderdagochtend,’ vertel ik verder. ‘De dag van het concert. Pap en mam wilden erbij zijn.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Het is onzin. Het is hier niet zoals in Amerika – wij hebben geen grootse ceremonie. Op onze school krijg je gewoon je diploma overhandigd en dat is het.’

Juliet fronst. ‘Dat klinkt inderdaad afgrijselijk.’

‘Hoe dan ook, ik heb mam gezegd dat ik echt nooit van mijn leven de kans om The Ark te zien ga missen om die onzin bij te wonen, en toen hebben we enorm tegen elkaar staan schreeuwen, wat raar is, want normaal heb ik serieus nooit ruzie met haar. Ze kwam steeds met nieuwe excuses aanzetten waarom ik niet mocht gaan, zo van: “O, je bent in Londen je leven niet zeker”, “Ik ken die vriendin van je niet eens”, “Waarom kun je niet een andere keer gaan?” en blablabla. Uiteindelijk ben ik gewoon weggegaan, want je snapt natuurlijk ook wel dat ik me niet ging laten tegenhouden.’

‘Zo zeg,’ zegt Juliet, maar ze klinkt alsof ze het niet echt snapt. ‘Voel je je er niet te rot over?’

‘Nee, zit wel goed. Mam snapt het gewoon niet. Serieus, wat gaan we nou doen deze week? Bij jou thuis zitten en films kijken, naar één fandommeet-up, en dan op donderdag naar de meet-and-greet en het concert. Het is niet alsof we gevaarlijke dingen gaan uitspoken. En die ceremonie op school gaat echt nergens over.’

Juliet legt op dramatische wijze haar hand op mijn schouder. ‘The Ark zal je dankbaar zijn voor je offer.’

‘Dank voor je steun, kameraad,’ antwoord ik op net zo’n dramatische toon.

Als we bij de Notting Hill Gate-halte de trap op lopen naar de straat, zoemt mijn telefoon in mijn zak, dus pak ik hem en kijk op het scherm.

O. Pap heeft me eindelijk teruggeappt.

Pap

Mam draait wel bij. Laat ons gewoon van tijd tot tijd weten dat het goed met je gaat. Ik weet dat die schoolceremonie als het erop aankomt niet zo belangrijk is. Mam maakt zich gewoon zorgen of je wel slimme keuzes maakt. Maar we begrijpen dat je je eigen ding wilt doen en we weten dat je alleen vrienden maakt met goede mensen. Je bent achttien en je bent een sterke jonge vrouw met een goed stel hersenen. De wereld is zo slecht niet, dat weet ik, wat je moeder ook gelooft. Je weet dat zij met andere waarden is opgevoed dan ik, ze heeft respect voor traditie en academische prestaties. Ik heb in mijn jeugd genoeg capriolen uitgehaald. Je verdient het om je eigen leven te leven, insjallah!! Zorg maar dat je schrijfmateriaal voor me beleeft, saaie kleine meid!! Hou van je xx

Nou, pap staat tenminste aan mijn kant. Dat is meestal zo. Volgens mij hoopt hij altijd dat ik mezelf licht in de problemen weet te werken, zodat hij daarover kan schrijven in een van de boeken die hij in eigen beheer uitbrengt.

Ik laat het berichtje aan Juliet zien. Ze zucht. “De wereld is zo slecht niet”, wat een gruwelijke optimist.’

‘Ja, echt, hè?’

We logeren deze week bij Juliets oma thuis. Juliet woont zelf buiten Londen, maar ze kwam met het idee dat het een stuk simpeler voor ons zou zijn om naar de fandommeet-up en het concert te gaan als we de hele week in Londen verblijven. Daar had ik niets op tegen.

Haar oma woont in de wijk Notting Hill en Juliets familie is rijk. Dat is kort na het begin van onze vriendschap tot me doorgedrongen toen ze in een poging om een giveaway te winnen meer dan vijfhonderd pond uitgaf aan merchandise van The Ark, en vervolgens niet blikte of bloosde toen ze niet eens won. In de vele jaren die ik al lid ben van het fandom van The Ark, heb ik net genoeg geld weten te sparen voor een hoodie en een poster.

En natuurlijk voor een kaartje voor de meet-and-greet om ze komende donderdag in de O2 Arena te ontmoeten.

‘Man, chique boel, zeg,’ zeg ik als we door de voordeur de gang in stappen. De gang heeft een tegelvloer. Alles is wit, en er hangen echte schildertjes aan de muur.

‘Dank je?’ antwoordt Juliet, met een klank in haar stem alsof ze niet goed weet hoe ze daarop moet reageren. Doorgaans doe ik mijn best om niet ter sprake te brengen hoeveel rijker zij is dan ik, want dat zou ons allebei maar in verlegenheid brengen.

Ik doe mijn schoenen uit, en Juliet laat me zien waar ik mijn spullen kan dumpen in de slaapkamer die we deze week delen. Er zijn nog een paar andere kamers waar ik zou kunnen slapen – een logeerkamer en een kantoorje – maar de hele lol van bij een vriendin thuis logeren is net om tot diep in de nacht met elkaar te kletsen terwijl je in bed ligt met een gezichtsmasker op, Pringles eet en op de achtergrond een oerslechte romcom hebt aanstaan op tv. Toch?

Daarna word ik voorgesteld aan Juliets oma, die Dorothy heet. Ze is klein van stuk, net als Juliet, en ziet er veel jonger uit dan ze waarschijnlijk is, met lang, geelblond geverfd haar. Ze zit met designer regenlaarzen aan op een laptop te typen aan de keukentafel, met een bril op het puntje van haar neus.

‘Hallo,’ zegt ze met een warme glimlach. ‘Jij bent Angel?’

‘Yep! Hoi.’

Oké, goed, het voelt toch wel raar wanneer mensen me in het echt Angel noemen.

‘Opgewonden voor het concert donderdag?’ vraagt Dorothy.

‘Enorm opgewonden.’

‘Dat geloof ik graag!’ Ze klapt haar laptop dicht en staat op. ‘Nou, ik zal m’n best doen jullie niet te veel voor de voeten te lopen. Jij en J hebben vast heel wat om over te praten!’

Ik verzeker haar dat ze zich daar niet druk over hoeft te maken, maar ze loopt toch de keuken uit, waar ik me meteen lichtelijk schuldig over voel. Ik weet nooit goed hoe ik me rond grootouders moet gedragen, omdat de mijne allemaal zijn overleden of in een ander land wonen. Nog iets wat ik nooit ofte nimmer ter sprake breng als ik met iemand praat.

‘Oké!’ zeg ik, en ik wrijf in mijn handen. ‘Wat hebben we voor eten op voorraad?’

Juliet zwiept met haar haar en slaat haar handen neer op het aanrecht.

‘Je hebt geen idee,’ zegt ze met een opgetrokken wenkbrauw.

Ze geeft me een overzicht van al het eten en drinken dat ze voor deze week heeft ingeslagen – met pizza en J20-frisdrank als de belangrijkste voedselgroepen – en vraagt me dan waar ik nu trek in heb. Ik besluit dat ik wel een J20 met de klassieke sinaasappel-en-passievruchtsmaak lust, want ik heb iets nodig om vast te houden. Ik heb er een hekel aan om met lege handen te staan als ik niet aan het woord ben. Wat doe je dan met je handen?

En dan zegt Juliet iets.

‘Goed, als we rond een uur of zes weer de deur uit gaan, denk ik dat dat wel vroeg genoeg is om er op tijd te zijn.’

Ik frummel met mijn duimnagel aan het etiket van mijn flesje.

‘Eh... waaaaar gaan we precies heen?’

Aan de andere kant van het kookeiland verstijft Juliet.

‘Naar het station om... Wacht, heb ik je dat niet verteld?’

Ik haal demonstratief mijn schouders op.

‘M’n vriend Mac komt ook,’ zegt ze. ‘Hij blijft hier logeren. En komt mee naar The Ark.’

Ik raak onmiddellijk in paniek.

Ik heb geen idee wie Mac is. Ik heb de naam Mac nog nooit gehoord. Ik heb er heel weinig trek in om tijd door te brengen met iemand die ik niet ken. Ik wil ook geen nieuwe vrienden maken, want deze week hoort volledig om Juliet en The Ark te gaan. Vrienden maken is moeilijk, vrienden maken met Mac zal moeilijk zijn, want hij kent me niet, hij is niet gewend aan mijn eindeloze spraakwerval en mijn hartstochtelijke liefde voor een tienerboyband, en deze week draait niet om Mac. Deze week draait om Juliet en mij, en om onze jongens – The Ark.

‘Heb ik je dat serieus niet verteld?’ vraagt Juliet, en ze strijkt met een hand over haar haar.

Het klinkt alsof ze zich er behoorlijk rot over voelt.

‘Nee...’ zeg ik. Ik klink chagrijnig. Oké. Rustig aan. Het geeft niet. Mac, goed dan. ‘Maar... het is prima! Een extra fan erbij! Ik ben er goed in om nieuwe vrienden te maken!’

Juliet slaat haar handen voor haar gezicht. ‘God, het spijt me echt enorm. Ik had kunnen zweren dat ik het je had verteld. Ik beloof je dat hij echt heel

aardig is. We praten bijna elke dag met elkaar op Tumblr.’

‘Oké!’ zeg ik, en ik knik enthousiast, maar voel me schuldig. Eigenlijk wil ik haar zeggen dat ik dit niet oké vind, dat ik dit niet had verwacht, en dat als ik had geweten dat ik de hele week opgescheept zou zitten met een jongen die ik niet ken, ik eerlijk gezegd waarschijnlijk niet was gekomen. Maar ik wil niet moeilijk doen, want ik ben hier pas net tien minuten.

Er zit niets anders op dan liegen.

Voor de rest van de week, dat is alles.

Hopelijk vergeeft God het me. Hij weet dat ik hier hoor te zijn. Voor The Ark.

‘Goed, dan gaan we om zes uur de deur uit, terug hiernaartoe voor pizza, een film aan, en dan begint de awardceremonie om twee uur, correct?’ zeg ik. De woorden komen in een stortvloed over mijn lippen.

Het is 17.17 uur. We blijven vannacht op om de West Coast Music Awards te kijken, die voor ons in Engeland om twee uur ’s nachts beginnen. Onze jongens – dat wil zeggen, The Ark – geven daar een optreden. Voor het eerst bij een Amerikaanse awardceremonie.

‘Ja,’ zegt Juliet met een gedecideerde hoofdknik. Het knikken begint alle betekenis te verliezen. Ik draai me om en begin door de keuken te ijsberen, en Juliet pakt haar telefoon.

‘O, de jongens zijn bij hun hotel aangekomen!’ zegt ze, haar blik aan het scherm gelijmd. Ze heeft ongetwijfeld @ArkUpdates op Twitter open staan, onze vaste bron voor al het laatste nieuws over The Ark. Het is een klein wonder dat ik er al een uur niet op heb gekeken.

‘Al foto’s?’

‘Alleen één wazige van het moment dat ze uit hun auto stappen.’

Ik leun over haar schouder om de foto te zien. Daar zijn ze. Onze jongens. *The Ark*. Wazige vlekken van pixels, half verborgen achter klerkasten van bodyguards in donkere pakken. Rowan loopt aan kop, met Jimmy in het midden en als laatste Lister. Ze zien eruit als een eenheid. Zoals The Beatles op Abbey Road, of kleutertjes die hand in hand met de hele klas samen naar het park lopen.

JIMMY KAGA-RICCI

‘Wakker worden, Jimjam.’ Rowan schopt zachtjes tegen mijn scheenbeen. Rowan, Lister en ik zitten met z’n drieën bij elkaar in dezelfde auto, wat een aangename afwisseling is. Normaliter worden we afzonderlijk naar dit soort shows gereden, en zit ik de hele rit alleen met een bodyguard in de auto die naar me kijkt alsof ik een zeldzame Pokémon-kaart ben.

‘Ik ben wakker,’ zeg ik.

‘Ja, ammehoela,’ zegt hij, en dan wriemelt hij met zijn vingers boven zijn hoofd. ‘Je zit hier ergens.’

Rowan Omondi zit tegenover me achter in onze hummer. Hij ziet er sexy uit. Zoals altijd. Zijn haar zit in kleine vlechtjes, zoals hij het nu al een paar maanden draagt, en hij heeft een nieuwe bril op, een pilotenbril. Hij heeft een rood pak aan versierd met witte en gouden bloemen, felle kleuren die in scherp contrast staan met zijn donkerbruine huid. Zijn schoenen zijn Christian Louboutins.

Hij haakt zijn vingers in elkaar over zijn knie. Zijn ringen rinkelen.

‘Dit is niks nieuws. We hebben het al zo vaak gedaan. Wat gonst er?’ Hij tikt op zijn slaap en kijkt me aan. Wat gonst er. Ik hou van Rowan. Hij zegt woorden alsof hij ze zelf heeft verzonnen. Dat is vast de reden dat hij onze tekstschrijver is.

‘Angsten. Ik voel me angstig.’

‘Waarover?’

Ik lach en schud mijn hoofd. ‘Dat is niet hoe het werkt. Dat heb ik je al wel eens uitgelegd.’

‘Oké, goed, maar alles is oorzaak en gevolg, toch?’

‘Mijn angsten zijn oorzaak én gevolg. Het is echt een feest.’

‘O.’

Mijn angsten zijn niets nieuws. Op dit punt zijn ze zo’n trouwe metgezel